

22 Νοεμβρίου, 1994

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΆΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Χ΄ ΚΥΡΙΑΚΟΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 802/92)

Διοικητική Πράξη — Τύπος — Δημοσίευση — Δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο της διοικητικής πράξης — Περίπτωση προαγωγών — Νομολογιακά πορίσματα.

5 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αντικείμενο — Εκτελεστή πράξη — Απαραίτητη η εξωτερική πράξη — Κοινοποίηση και δημοσίευση — Διακρίσεις και συνέπειες.

10 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προθεσμία — Έναρξη της προθεσμίας — Μπορεί να αρχίσει και πριν την δημοσίευση της προσβαλλόμενης πράξης εφόσον αυτή κατέστη εκτελεστή και περιήλθε σε γνώση του προσφεύγοντος — Θεωρία και οι θέσεις της νομολογίας.

15 Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Προδικαστική ένσταση προωρότητα της προσφυγής — Άπτεται της δικαιοδοσία του Δικαστηρίου — Προβάλλεται σε οποιαδήποτε στάδιο και εξετάζεται και αυτεπάγγελτα όπως και η προθεσμία.

20 Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Οι περί Εκπαιδευτικών Λειτουργών (Επιθεώρησης και Αξιολόγησης) Κανονισμοί του 1976 (Κ.Δ.Π. 223/76) — Ο Κανονισμός 24 σε συνδυασμό με το Άρθρο 76(1) του εξουσιοδοτούντος Περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Ν.10/69, όπως τροποποιήθηκε — Οι πρόνοιες του Καν. 24 είναι εκτός της εξουσιοδότησης του Νόμου — Οι οδηγίες που εκδόθηκαν βάση του Κανονισμού και κατέ-

πέκταση οι συνταγμένες βάσει αυτών υπηρεσιακές εκθέσεις στην κριθείσα υπόθεση είναι άκυρες.

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Σχέδια Υπηρεσίας — Δεν επιβάλλεται η δημοσίευσή τους — Φύση των σχεδίων υπηρεσίας από την απόφαση **Χ' Παύλου ν. Α.Η.Κ.** 5

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Το Άρθρο 35B(10))β) της εκπαιδευτικής νομοθεσίας — Τεκμήριο νομιμότητας ως προς τη λήψη υπόψη και των φακέλων κατά την αύξηση των μονάδων από την Ε.Ε.Υ. 10

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Ομόφωνη ή κατά Πλειοψηφία των μελών της Ε.Ε.Υ. απόφαση περί προαγωγής — Μόνο σε περίπτωση διαφανείας κρίνεται υποχρέωση καταγραφής της στα πρακτικά. 15

Ο αιτητής προσέβαλε την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Βοηθού Λειτουργού Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης. Η προσφυγή καταχωρίστηκε πλέον του ενάμισι μήνα πριν οι προαγωγές δημοσιευθούν στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας. Κρίσιμο ήταν το γεγονός ότι οι υπηρεσιακές εκθέσεις ενός εκ των ενδιαφερομένων μερών, που υπηρέτουσε σε απόσπαση και χωρίς να ασκεί διδακτικά καθήκοντα, είχαν συνταχθεί κατ'εφαρμογή του Καν. 24 των Περί Εκπαιδευτικών Λειτουργών (Επιθεώρησις και Αξιολόγησις) Κανονισμών του 1976 (Κ.Δ.Π. 223/76). 20 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο, εν μέρει ακυρώνοντας την επίδικη, απόφαση, αποφάσισε ότι:

1. Προσφυγή είναι παραδεκτή όταν στρέφεται εναντίον εκτελεστή διοικητικής πράξης. Διοικητική πράξη καθίσταται εκτελεστή όταν εξωτερικευθεί και γίνει γνωστή η βούληση της διοίκησης (**Zachariades v. Republic** (1984) 3 C.L.R. 1193). 30

Το Άρθρο 35(2) του περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 10/69), (όπως τούτο εκτίθεται στον τροποποιητικό νόμο (Ν. 65/87),) είναι σχετικό εδώ. 35

Ως προς το κατά πόσο η δημοσίευση αποτελεί ή όχι συστατικό στοιχείο της πράξης προαγωγής, σχετικό είναι το απόσπασμα από την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Zachariades v. Republic** από τη σελίδα 1222. 40

Το λεκτικό του Άρθρου 35(4) του Νόμου είναι παρόμοιο μ' εκείνο του

περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου, (Ν. 33/67) στο οποίο αναφέρεται η πιο πάνω απόφαση. Η θέση ότι η δημοσίευση στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο του διορισμού (ή της προαγωγής), υιοθετήθηκε και στην πιο απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη**.

5

2. Η ερμηνεία εδώ της παραγράφου 3 του Άρθρου 146 όπως και των ελληνικών συγγραμμάτων στα οποία παρατέθηκε το Δικαστήριο (Στηλιανοπούλου "Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου", Δευτέρα Έκδοση, 10 σελ. 364-368, Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959, σελ. 250-253), σχετικά με το θέμα της προθεσμίας, είναι ότι η προθεσμία των 75 ημερών για άσκηση προσφυγής, η οποία ορίζεται από το Σύνταγμα, είναι ανατρεπτική για τον αιτητή, υπό την έννοια ότι προσφυγή η οποία καταχωρείται μετά την πάροδο των 75 ημερών από τη δημοσίευση των προαγωγών, είναι απαράδεκτη. Η δημοσίευση, όπως και η κοινοποίηση της πράξης, σκοπό έχει να περιέλθει η πράξη σε γνώση παντός ενδιαφερομένου για να μπορέσει να ασκήσει το δικαίωμα του για προσφυγή. Από την ημερομηνία αυτή άρχεται η ανατρεπτική προθεσμία των 75 ημερών για άσκηση προσφυγής. Μετά 20 την πάροδο αυτής της προθεσμίας δεν μπορεί νόμιμα να καταχωρηθεί προσφυγή. Αυτό όμως δεν εμποδίζει οποιονδήποτε ενδιαφερόμενο να προσφύγει στο Δικαστήριο πριν τη δημοσίευση της πράξης, ενόσω υπάρχει εκτελεστή πράξη, η οποία περιήλθε σε γνώση του.

15

20

25

Στην πραγματικότητα, η προθεσμία άρχεται για τον αιτητή σε τέτοια περίπτωση από την ημερομηνία απόκτησης πλήρους γνώσης της πράξεως. Σχετικό είναι απόσπασμα από τα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας, 1929-1959, σελ. 235.

30

Στην παρούσα υπόθεση η επίδικη πράξη κατέστη εκτελεστή πριν την καταχώρηση της προσφυγής, αφού είχε ήδη εξωτερευθεί με την αποδοχή της προσφοράς από αυτούς, όπως φαίνεται από τους σχετικούς φακέλους (σχετική είναι η υπόθεση **Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη**), και την ανάληψη των νέων καθιρόντων τους. Η δημοσίευσή της δεν αποτελούσε συστατικό στοιχείο της. Συνεπώς το Δικαστήριο κατέληκε στο συμπέρασμα ότι ο αιτητής μπορούσε στην προκειμένη περίπτωση να καταχωρήσει την προσφυγή του πριν τη δημοσίευση της πράξης, εφόσον έλαβε πλήρη γνώση της.

35

40

Η παρούσα προσφυγή είναι έγκυρη εφόσον στρέφεται κατά πράξεως η οποία κατέστη εκτελεστή πριν την καταχώρηση της προσφυγής.

Το Δικαστήριο έχει επίσης γνώση προηγουμένων αποφάσεων άλ-

λων συναδέλφων του επί του θέματος (*Σιακαλλής ν. Δημοκρατίας* (πιο πάνω) και *Χατζηκυριάκος και Άλλος ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας*), πλην όμως διαφωνεί.

3. Το Δικαστήριο δεν ασπάζεται τον ισχυρισμό του δικαιγόρου του αιτητή ότι η προδικαστική ένσταση δεν μπορούσε να προβληθεί στο προχωρημένο αυτό στάδιο της διαδικασίας. Το θέμα αφορά την εγκυρότητα της προσφυγής και άπτεται συνεπώς της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να επιληφθεί της προσφυγής. Ως εκ τούτου θα μπορούσε να εξεταστεί από το Δικαστήριο ακόμα και αυτεπάγγελτα, όπως εξάλλου εξετάζεται γενικά το θέμα της προθεσμίας άσκησης προσφυγής. 5
10
4. Για να κριθεί ένας υποψήφιος για διορισμό ή προαγωγή σε μια θέση, πρέπει να κατέχει τα προσόντα του σχεδίου υπηρεσίας της συγκεκριμένης θέσης. Εκείνο που απαιτεί το σχέδιο υπηρεσίας είναι δεκαετής υπηρεσία σε διδακτικό έργο. Το ενδιαφερόμενο μέρος 4 πληρούσε τις απαιτήσεις του σχεδίου υπηρεσίας αφού, ακόμα και πριν την απόσπασή του, είχε ήδη συμπληρωμένα 16 χρόνια υπηρεσίας σε διδακτικό έργο (διορίστηκε στη θέση καθηγητή το 1969). 15
20
- Όσον αφορά τις υπηρεσιακές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους, αυτές έγιναν σύμφωνα με τις σχετικές οδηγίες που εκδόθηκαν βάσει του Κανονισμού 24 των περί Εκπαιδευτικών Λειτουργιών (Επιθέωρησις και Αξιολόγησις) Κανονισμών του 1976 (ΚΔΠ 223/76). 25
- Για ν' απαντηθεί ο ισχυρισμός κατά τρόπο ο Κανονισμός αυτός θεσπίστηκε εκτός της εξουσιοδότησεως του Νόμου (είναι δηλαδή *ultra vires*), σημασία έχει το Άρθρο 76 του περί Δημοσία Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 10/69), όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα). 30
- Από το λεκτικό του πιο πάνω άρθρου το Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι πρόνοιες του Κανονισμού 24 είναι εκτός της εξουσιοδότησεως του Νόμου. Ούτε το Άρθρο 24, ούτε άλλο μέρος του Νόμου προβλέπει για ρύθμιση του θέματος με άλλο τρόπο εκτός Κανονισμών, οι οποίοι θα κατατίθενται στη Βουλή των Αντιπροσώπων. Η επιφύλαξη του Άρθρου 76(1) διασώζει μόνο προϋπάρχουσες οδηγίες και τούτο μόνο μέχρι τη εκδοση Κανονισμών που να διέπουν το θέμα. Οι οδηγίες στην παρούσα περίπτωση, όπως είναι φανερό εκδόθηκαν μετά τη θέσπιση των Κανονισμών και κατ'εξουσιοδότησή τους, πράγμα που δεν προβλέπεται από το Νόμο. Για το λόγο αυτό, οι οδηγίες αυτές είναι άκυρες όπως, κατ'επέκταση, και οι υπηρεσιακές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους οι οποίες έγιναν με βάση αυτές. Ως αποτέλεσμα, η επίδικη απόφαση όσον αφορά την προαγωγή του ενδιαφερόμενου 35
40

μέρους 4, η οποία βασίστηκε στις εκθέσεις αυτές, ακυρώνεται.

- 5 5. Ο Νόμος (Άρθρο 24) δεν επιβάλλει τη δημοσίευση των σχεδίων υπηρεσίας. Σχετική επί του θέματος είναι η υπόθεση **Χ' Παύλου v. Αρχής Ηλεκτρισμού Κίπρου**, όπου λέχθηκε από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου, ότι τα σχέδια υπηρεσίας τα οποία καταρτίζονται βάσει κανονισμών δε συνιστούν κανονιστικές ρυθμίσεις, αλλά διοικητική πράξη η οποία απορρέει από την άσκηση εκτελεστικής λειτουργίας του οργάνου, δεν εμπίπτουν στον ορισμό "regulations" ή "rules" και δεν επιβάλλεται η δημοσίευσή τους στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας.
- 10
- 15 6. Σύμφωνα με το Άρθρο 35B(10)(β) η ΕΕΥ μπορεί να αξιήσει, μέχρι 5, τις μονάδες του κάθε υποψηφίου, "με αιτιολογημένη απόφασή της η οποία θα στηρίζεται στην εντύπωση που αποκόμισε από τις προσωπικές συνεντεύξεις και στο περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των Φακέλων των Υπηρεσιακών Εκθέσεων".

20 Όπως φαίνεται από τη σελίδα 24 των πρακτικών της, ημερομηνίας 25/8/92, η ΕΕΥ για την αύξηση των μονάδων των υποψηφίων έλαβε υπόψη της τόσο την εντύπωση που αποκόμισε από τις προσωπικές συνεντεύξεις με τους υποψηφίους, όσο και το περιεχόμενο των φακέλων τους. Το τεκμήριο της νομιμότητας, το οποίο υφίσταται στην περίπτωση αυτή, δεν καταρρίφθηκε. Δεν μπορεί να λεχθεί ότι το περιεχόμενο των φακέλων των υποψηφίων δεν λήφθηκε υπόψη, ούτε τεκμηριώθηκε ο ισχυρισμός του αιτητή ότι η προσφορά του δεν εκτιμήθηκε. Εξάλλου, ακόμα κι' αν δίνονταν 5 μονάδες στον αιτητή από την ΕΕΥ και πάλι δεν θα μπορούσε να προσχθεί αφού η βαθμολογία του θα εξακολουθούσε να ήταν χαμηλότερη από αυτή των προσχθέντων.

- 25
- 30 7. Όσον αφορά τον ισχυρισμό του αιτητή ότι η απόφαση της ΕΕΥ να προάξει τα ενδιαφερόμενα μέρη είναι παράτυπη και ελλειπής γιατί δεν αναφέρεται πούθενά αν λήφθηκε ομόφωνα ή κατά πλειοψηφία, είναι επίσης ανιπόστατος. Μόνο σε περίπτωση ύπαρξης διαφωνίας υφίσταται υποχρέωση καταγραφής της στα πρακτικά. Στην παρούσα περίπτωση δεν φαίνεται να υπήρξε διαφωνία, ούτε και προβλήθηκε τέτοιος ισχυρισμός.

40 *Η προσφυγή επιτυγχάνει μερικώς χωρίς έξοδα*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Σιακαλλής v. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 2243,

- Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη* (1993) 3 Α.Α.Δ. 129,
- Πιπερίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 559,
- Zachariades v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1193, 5
- ΧατζηΚυριακος κ.ά. ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 2048,
- ΧατζηΠαύλου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου* (1991) 3 Α.Α.Δ. 11, 10
- Παπασταύρου ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1620,
- Κοντός ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1921. 15

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ'ων η αίτηση με την οποία προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης, αντί του αιτητή. 20

A. Κεφάλας, για τον Αιτητή.

P. Παπαέτη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ'ων η αίτηση. 25

A. Σ. Αγγελίδης, για τα Ενδιαφερόμενα μέρη 1,2,3,5,6,7.

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή αυτή προσβάλλεται η προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών 1) Χρίστου Κινέζου, 2) Αικατερίνης Μαντοβάνη, 3) Νίκου Καλαποδά, 4) Κωνσταντίνου Μιχαηλίδη, 5) Ηλία Μιχαηλίδη, 6) Λητώς Μαρογκού και 7) Αλέξανδρου Ισαωβίδη, στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης, αντί του αιτητή. 30

Με επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Παιδείας, ημερομηνίας 12/5/92, ζητήθηκε η πλήρωση 82 θέσεων Βοηθού Διευθυντή Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης, συμπεριλαμβανομένων και 7 θέσεων στην ειδικότητα της Φυσικής Αγωγής (οι θέσεις). Οι θέσεις που είναι Πρώτου Διορισμού και Προαγωγής, δημοσιεύθηκαν στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας. 40

Του θέματος επιλήφθηκε πρώτα, σύμφωνα με το νόμο, η οικεία Συμ-

βουλευτική Επιτροπή, η οποία κατάρτισε κατάλογο των προτεινομένων για προαγωγή υποψηφίων, με σειρά βαθμολογίας, τον οποίο απέστειλε στην Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (ΕΕΥ), μαζί με την έκθεσή της.

5

Η ΕΕΥ κατά τη συνεδρία της ημερομηνίας 19/8/92, αφού μελέτησε τα ενώπιόν της στοιχεία, κατάρτισε τον τελικό κατάλογο υποψηφίων τους οποίους αποφάσισε να καλέσει σε προφορική συνέντευξη. Στον τελικό αυτό κατάλογο περιλαμβάνονταν τόσο ο αιτητής, όσο και τα ενδιαφερόμενα μέρη. Οι συνεντεύξεις έλαβαν χώρα στις 25/8/92 και μετά από αυτές η ΕΕΥ, αφού κατέγραψε την αξιολόγηση της απόδοσης των υποψηφίων σ' αυτές και πρόσθεσε στη βαθμολογία τους τις νενομισμένες μονάδες, σύμφωνα με το άρθρο 35B(10)(β) του περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου (ο Νόμος), αποφάσισε να προσφέρει προαγωγή, από 1/9/92, στα ενδιαφερόμενα μέρη, τα οποία είχαν συγκεντρώσει τις περισσότερες μονάδες.

15

Η παρούσα προσφυγή, που στρέφεται εναντίον της πιο πάνω απόφασης, καταχωρήθηκε στις 23/10/92.

20

Η προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών δημοσιεύτηκε στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 4/12/92.

Με τις αγορεύσεις του δικηγόρου του αιτητή, προβλήθηκε αριθμός λόγων ακυρότητας της επίδικης απόφασης. Προτού όμως ασχοληθώ με οποιονδήποτε από αυτούς, θεωρώ σκόπιμο να εξετάσω ένα άλλο θέμα, το οποίο ηγήθη από τη δικηγόρο της καθ'ης η αίτηση υπό μορφή προδικαστικής ένστασης, με τη συμπληρωματική αγόρευσή της σ' απάντηση ισχυρισμών που προβλήθηκαν για πρώτη φορά με την απαντητική αγόρευση για τον αιτητή. Το θέμα αυτό αφορά το πρόωρο ή όχι της παρούσας προσφυγής.

25

30

Η δικηγόρος της καθ'ης η αίτηση υποστήριξε ότι η προσφυγή είναι πρόωρη γιατί καταχωρήθηκε πριν την επιβεβλημένη από το Νόμο δημοσίευσή της στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας και κατά συνέπεια καταχωρήθηκε κατά παράβαση του Άρθρου 146.3 του Συντάγματος. Επικαλέστηκε προς τούτο την υπόθεση **Σιακαλλής ν. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 2243 και παρέθεσε επίσης αποσπάσματα από ελληνικά συγγράμματα στα οποία αναφέρεται ότι η δημοσίευση της πράξης όταν αυτή επιβάλλεται από το νόμο, αποτελεί συστατικό στοιχείο της πράξης, χωρίς δε τη δημοσίευση η πράξη είναι ανύπαρκτη ή ανυπόστατη. Επιχείρησε επίσης διαφοροποίηση της παρούσας υπόθεσης από την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη** (1993) 3 Α.Α.Δ. 129, για το λόγο ότι στην υπόθεση εκείνη επρόκειτο για

35

40

κοινοποίηση απόφασης η οποία απευθυνόταν στον ίδιο τον αιτητή, στον οποίο είχε προσφερθεί διορισμός.

Ο δικηγόρος του αιτητή αντέκρουσε τους ισχυρισμούς της δικηγόρου της καθής η αίτηση και υποστήριξε ότι η εκτελεσιμότητα της πράξης προκύπτει από τα έννομα αποτελέσματα που παράγει από την ημέρα έκδοσης και εφαρμογής της. Στην παρούσα περίπτωση οι προαγωγές των ενδιαφερομένων μερών ίσχυαν από την 1/9/92, η δε επίδικη πράξη κοινοποιήθηκε στον αιτητή (μέσω του δικηγόρου του), με επιστολή της καθής η αίτηση, ημερομηνίας 30/9/92. Υποστήριξε επίσης ότι η κοινοποίηση συνιστά δημοσίευση που δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο της πράξης, αλλά μέσο γνωστοποίησής της. Για υποστήριξη των ισχυρισμών του, παρέπεμψε στην υπόθεση *Πιπερίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 559 και στο σύγγραμμα του Δαγτόγλου "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο", Μέρος α', έκδοση 1977, σελ. 163-164.

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι οι επίδικες προαγωγές δημοσιεύθηκαν στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας ημερομηνίας 4/12/92, ενώ η προσφυγή καταχωρήθηκε στις 23/10/92. Στις 17/9/92, ο αιτητής απήιθνε, μέσω του δικηγόρου του, επιστολή προς την ΕΕΥ, με την οποία ζητούσε να πληροφορηθεί τα ονόματα των συναδέλφων του που προήχθηκαν στη θέση Βοηθού Διευθυντή Μέσης Εκπαίδευσης αντί αυτού. Σ' απάντηση η ΕΕΥ απέστειλε στο δικηγόρο του αιτητή επιστολή, ημερομηνίας 20/9/92, με την οποία τον πληροφορούσε ότι έχει προσφερθεί προαγωγή στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης στα ενδιαφερόμενα μέρη, τα οποία ονόμαζε.

Προσφυγή είναι παραδεκτή όταν στρέφεται εναντίον εκτελεστής διοικητικής πράξης. Διοικητική πράξη καθίσταται εκτελεστή όταν εξωτερικευθεί και γίνει γνωστή η βούληση της διοίκησης (*Zachariades v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1193).

Το άρθρο 35(2) και (4) του περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου (αφ. 10/69) (ο Νόμος), όπως τούτο εκτίθεται στον τροποποιητικό νόμο αφ. 65/87, έχει ως εξής:

"(2) Προαγωγή γίνεται ύστερα από γραπτή προσφορά, με συστημένη επιστολή, από την Επιτροπή στον εκπαιδευτικό λειτουργό που θα προαχθεί και γραπτή αποδοχή της προσφοράς από αυτόν. Η προσφορά καθορίζει, μεταξύ άλλων, την ημερομηνία προαγωγής, το μισθό και την ημερομηνία τυχόν προσαύξησης.

(3)

(4) Οι προαγωγές δημοσιεύονται στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας.”.

5 Ως προς το κατά πόσο η δημοσίευση αποτελεί ή όχι συστατικό στοιχείο της πράξης προαγωγής, σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Zachariades v. Republic** (πιο πάνω), από τη σελίδα 1222:

10 “As to the requirement of publication in the official Gazette of the Republic contemplated by sub-section (4) of section 37 and by sub-section (6) of section 44, the position in Cyprus, unlike that in Greece, where for an administrative decision to take effect publication is necessary (see Kyriacopoulos on Greek Administrative Law, 4th Edition, Vol. C, at p. 179), has been considered in **Panayides v. The Republic** (1972) 3 C.L.R. 467, and we subscribe to the view expressed therein by Mr. Justice A. Loizou at p. 481 in this respect, as follows:

15

20 The wording of section 44(6) which provides that promotions shall be published in the official Gazette of the Republic, makes it abundantly clear when read in conjunction with the preceding sub-section, and the interpretation given thereof by Geodelekian's case (supra) that the requirement of publication is not a constituent element for its validity but only a declaratory act of the already existing decision. It is a matter of interpretation how far the requirement under a law for the publication of an administrative act is a matter affecting its validity or not”.

25

30 Ας σημειωθεί ότι το λεκτικό του άρθρου 35(4) του Νόμου είναι παρόμοιο μ' εκείνο του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου, αρ. 33/67, στο οποίο αναφέρεται η πιο πάνω απόφαση. Η θέση ότι η δημοσίευση στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο του διορισμού (ή της προαγωγής), υιοθετήθηκε και στην πιο πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη** (πιο πάνω).

35 Όσον αφορά τις παραπομπές της δικηγόρου της καθής η αίτηση σε ελληνικά συγγράμματα, αυτές αφορούν περιπτώσεις όπου η δημοσίευση αποτελεί συστατικό στοιχείο της πράξης. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι οι διατάξεις του Κώδικα Δημοσίων Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., της Ελλάδας, είναι διαφορετικές από τις αντίστοιχες δικές μας όσον αφορά το διορισμό δημοσίων υπαλλήλων. Εκεί η κοινοποίηση του διορισμού στον ενδιαφερόμενο και η αποδοχή του από αυτόν, έπονται της δημοσίευσής του διορισμού (σχετικά είναι τα άρθρα 29-31 του πιο πάνω Κώδικα). Επομένως τα ελληνικά συγγράμματα δεν έχουν απόλυτη εφαρμογή στην περίπτωση αυτή.

40

Το Άρθρο 146.3 του Συντάγματος προνοεί ότι:

“3. Η προσφυγή ασκείται εντός εβδομήντα πέντε ημερών από της ημέρας της δημοσίευσης της απόφασεως ή της πράξεως ή, εν περιπτώσει μη δημοσίευσεως ή εν περιπτώσει παραλείψεως, από της ημέρας καθ’ην η πράξις ή παράλειψις περιήλθεν εις γνώσιν του προσφεύγοντος.”

5

Η δική μου ερμηνεία της πιο πάνω παραγράφου, όπως και των ελληνικών συγγραμμάτων στα οποία παραπέμφθηκα (Στηλιωτοπούλου “Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου”, Δευτέρα Έκδοση, σελ. 364-368, Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959, σελ. 250-253), σχετικά με το θέμα της προθεσμίας, είναι ότι η προθεσμία των 75 ημερών για άσκηση προσφυγής, η οποία ορίζεται από το Σύνταγμα, είναι ανατρεπτική για τον αιτητή, υπό την έννοια ότι προσφυγή η οποία καταχωρείται μετά την πάροδο των 75 ημερών από τη δημοσίευση των προσεγγιών, είναι απαράδεκτη. Η δημοσίευση, όπως και η κοινοποίηση της πράξεως, σκοπό έχει να περιέλθει η πράξις σε γνώση παντός ενδιαφερομένου για να μπορέσει να ασκήσει το δικαίωμα του για προσφυγή. Από την ημερομηνία αυτή άρχεται η ανατρεπτική προθεσμία των 75 ημερών για άσκηση προσφυγής. Μετά την πάροδο αυτής της προθεσμίας δεν μπορεί νόμιμα να καταχωρηθεί προσφυγή. Αυτό όμως δεν εμποδίζει οποιονδήποτε ενδιαφερόμενο να προσφύγει στο Δικαστήριο πριν τη δημοσίευση της πράξεως, ενόσω υπάρχει εκτελεστή πράξις, η οποία περιήλθε σε γνώση του.

10

15

20

25

Στην πραγματικότητα, η προθεσμία άρχεται για τον αιτητή, σε τέτοια περίπτωση, από την ημερομηνία απόκτησης πλήρους γνώσης της πράξεως. Σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από τα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας, 1929-1959, σελ. 235:

30

“Μη κοινοποιηθείσης ή μη δημοσιευθείσης, συμφώνως προς τας ανωτέρω αρχάς, διοικητικής τινός πράξεως, έστω και αν η κοινοποίησις ή η δημοσίευσις επιβάλλεται υπό του νόμου, η προθεσμία προς άσκησιν αιτήσεως ακυρώσεως άρχεται διά της πλήρους γνώσεως της πράξεως υπό του αιτούντος. Η πλήρης γνώσις κινεί την προθεσμίαν και αν έτι λάβη χώραν μεταγενεστερώς κοινοποίησις ή δημοσίευσις της προσβαλλομένης επί ακυρώσει πράξεως, αν δε δεν λάβη χώραν ποσώς κοινοποίησις ή δημοσίευσις (εφ’ όσον, προφανώς, εις την συγκεκριμένην περίπτωσιν πρόκειται περί δημοσίευσεως μη αποτελούσης συστατικόν στοιχείον διά την ύπαρξιν της πράξεως, διότι εάν η δημοσίευσις είναι στοιχείον συστατικόν η παράλειψις αυτής καθιστά την πράξιν ανύπαρκτον) αρκεί μόνη η πλήρης γνώσις, ίνα κινήση την προθεσμίαν. Η αίτησις ακυρώσεως ούτω, εφ’ όσον

35

40

υφίσταται πλήρης γνώσις, δεν θεωρείται ως προώρους ασηφθείσα.
Ως γνώσις νοείται η αναφερομένη εις το περιεχόμενον της πράξεως,
μη απαιτουμένης και πλήρους γνώσεως των λόγων ακυρότητος αυ-
τής: 2312 (53).”.

5

(Οι υπογραμμίσεις δικές μου)

Επίσης, στο σύγγραμμα του Θεμιστοκλή Τσάτσου “Αίτησις Ακυρώ-
σεως Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας”, έκδοση 3η, αναφέ-
10 ρονται, στις σελίδες 70-71, τα εξής:

“Εκ της γραμματικής ερμηνείας αυτού τούτου του κεμένου της δια-
τάξεως του νόμου πιθανολογείται ότι, δι’ ας πράξεις υφίσταται
υποχρέωσις κοινοποιήσεως, η κοινοποίησις είναι τύπος απαιρήτη-
15 τος, προ της εκπληρώσεως του οποίου δεν κινείται οπωσδήποτε η
εξήκονθήμερος προθεσμία. Αλλ’ ασφαλώς δεν ηθέλησεν ο νομοθέ-
της διά της επιβολής του τύπου τούτου άλλο τι, ειμή να εξασφαλί-
ση, ότι δεν είναι δυνατόν να κινηθή η εξήκονθήμερος προθεσμία
πριν ή παρασχεθούν εις πάντα κεκτημένον συμφέρον τα μέσα, ίνα
20 λάβη πλήρη γνώσιν της πράξεως, την οποίαν ενδέχεται να θελήση να
προσβάλη. Εφ’ όσον όμως προκύπτει, ότι ο ενδιαφερόμενος έλαβε
γνώσιν της πράξεως ταύτης, ουδείς υπάρχει λόγος, ίνα παραταθή το
ενδεχόμενον της προσβολής και της ακυρώσεως αυτής, πέραν των
εξήκοντα ημερών από του χρονικού σημείου, αφ’ ου αποδεικνύεται
25 η γνώσις αυτής. Διά τούτο, προκειμένου περί πράξεως υποχρεωτι-
κώς κοινοποιουμένης, η προθεσμία λογίζεται από της κοινοποιήσε-
ως, έστω και αν προηγήθη και δημοσίευσις, εκτός, επίσης, εάν προ-
κύπτη ασφαλώς αλλαχόθεν η γνώσις της προσβαλλομένης πράξεως.
Τότε μόνον, παρά την γνώσιν της πράξεως προ της κοινοποιήσεως,
30 η προθεσμία της αιτήσεως ακυρώσεως άρχεται από της κοινοποιή-
σεως, οσάκις η κοινοποίησις αυτή μόνη καθιστά την πράξιν ταύτην
εκτελεστή, όχι διότι παραμερίζεται η αρχή της ενάφεως της προθε-
σμίας από της γνώσεως, αλλά διότι προ της κοινοποιήσεως δεν
υπάρχει αντικείμενον δεκτικόν προσβολής. Ο κανών της ενάφεως
35 της προθεσμίας από της γνώσεως και προ της δημοσιεύσεως δεν
έχει εφαρμογήν προκειμένου περί πράξεων υποχρεωτικώς δημοσι-
ευομένων εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, διότι κατά κανόνα
η δημοσίευσις εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως είναι συστατι-
κός τύπος της διοικητικής πράξεως, οσάκις αυτή απαιτείται. Απο-
40 δεικνυομένου τυχόν όμως, ότι η αλλοία δημοσίευσις δεν είναι τύπος
συστατικός της διοικητικής πράξεως, δέον να ληφθή προς υπολογι-
σμόν της προθεσμίας προς προσβολήν αυτής επί ακυρώσει ως αφε-
τηρία η πλήρης γνώσις, έστω και αν επήλθε προ της ακολουθησάσης
μετέπειτα δημοσιεύσεως.”.

(Οι υπογραμμίσεις δικές μου)

Στην παρούσα υπόθεση η επίδικη πράξη κατέστη εκτελεστή πριν την καταχώρηση της προσφυγής, αφού είχε ήδη εξωτερικευθεί με την προσφορά διορισμού στους ενδιαφερομένους και τελειωθεί με την αποδοχή της προσφοράς από αυτούς, όπως φαίνεται από τους σχετικούς φακέλους (σχετική είναι και πάλι η υπόθεση *Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη* (πιο πάνω)), και την ανάληψη των νέων καθηκόντων τους. Όπως έχω δε ήδη πει η δημοσίευσή της δεν αποτελούσε συστατικό στοιχείο της. Συνεπώς καταλήγω στο συμπέρασμα ότι ο αιτητής μπορούσε στην προκειμένη περίπτωση να καταχωρήσει την προσφυγή του πριν τη δημοσίευση της πράξης, εφόσον έλαβε πλήρη γνώση της.

Στο σύγγραμμα του Δογτόγλου “Γενικό Διοικητικό Δίκαιο”, τόμος α΄, έκδοση 1977, αναφέρονται τα ακόλουθα, στη σελ. 164:

“Όπου απαιτείται δημοσίευση, η πράξη δεν υπάρχει νομικώς πριν πραγματοποιηθεί η δημοσίευση και η αίτηση ακυρώσεως εναντίον της απορρίπτεται ως απαράδεκτη, εκτός εάν η διοίκηση εφήρμοσε ήδη την πράξη.”

Η θέση μου όσον αφορά το πιο πάνω απόσπασμα είναι ότι κατά πρώτον εφαρμόζεται όπου η δημοσίευση αποτελεί συστατικό στοιχείο της πράξης. Επιπλέον, στην παρούσα περίπτωση η επίδικη πράξη υπήρχε ήδη νομικώς, δηλαδή συνετελέστη και κατέστη εκτελεστή πριν τη δημοσίευσή της. Πέραν τούτου όμως, η επίδικη απόφαση είχε ήδη τεθεί σ' εφαρμογή, από τις 1/9/92. Είναι φανερό ότι η “δημοσίευση”, στο πιο πάνω απόσπασμα συμπληρώνει την πράξη και την καθιστά εκτελεστή. Η παρούσα προσφυγή είναι έγκυρη εφόσο στρέφεται κατά πράξεως η οποία κατέστη εκτελεστή πριν την κατοχώρηση της προσφυγής.

Έχω επίσης γνώση προηγούμενων αποφάσεων άλλων συναδέλφων μου επί του θέματος (*Σιακαλλής ν. Δημοκρατίας* (πιο πάνω) και *Χατζητριανόκος και Άλλος ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας*, (1994) 4 Α.Α.Δ. 2048), πλην όμως διαφωνώ.

Δεν ασπάζομαι τον ισχυρισμό του δικηγόρου του αιτητή ότι η προδικαστική ένσταση δεν μπορούσε να προβληθεί στο προχωρημένο αυτό στάδιο της διαδικασίας. Το θέμα αφορά την εγκυρότητα της προσφυγής και άπτεται συνεπώς της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να επιληφθεί της προσφυγής. Ως εκ τούτου θα μπορούσε κατά την άποψή μου, να εξεταστεί από το Δικαστήριο ακόμα και αυτεπάγγελα, όπως εξάλλου εξετάζεται γενικά το θέμα της προθεσμίας άσκησης προσφυγής.

Με βάση όλα τα πιο πάνω απορρίπτω την προδικαστική ένσταση της καθής η αίτηση και θα προχωρήσω στην εξέταση των λόγων που εγείρονται για ακύρωση της επίδικης απόφασης.

5 Ο πρώτος ισχυρισμός του αιτητή είναι ότι η ΕΕΥ δεν προέβηκε στη δέουσα έρευνα για τη διαπίστωση της κατοχής του προσόντος της καλής γνώσεως μιας από τις επικρατέστερες ευρωπαϊκές γλώσσες, η δε αναφορά, στα πρακτικά της ΕΕΥ, ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη κατέχουν το προσόν αυτό, δεν υποστηρίζεται από τα στοιχεία των φακέλων τους.

10

Οι δικηγόροι για τους καθ' ων η αίτηση και τα ενδιαφερόμενα μέρη υποστήριξαν ότι ο πιο πάνω ισχυρισμός είναι αστήριχτος και δεν έχει τεθεί οτιδήποτε ενώπιον του Δικαστηρίου που να κλονίζει τη διαπίστωση της ΕΕΥ ή να τεκμηριώνει τους ισχυρισμούς του αιτητή.

15

20 Ο ισχυρισμός του αιτητή είναι πολύ γενικός, αόριστος και ατεκμηριώσιμος. Δεν υπέδειξε συγκεκριμένες περιπτώσεις ενδιαφερομένων μερών που δεν κατέχουν κατά την άποψή του το προσόν αυτό. Εν πάση περιπτώσει, το απαιτούμενο επίπεδο γνώσης της ξένης γλώσσας δεν είναι ψηλό (καλή γνώση), και στους φακέλους των ενδιαφερομένων μερών υπάρχουν στοιχεία με βάση τα οποία η ΕΕΥ μπορούσε να αχθεί στο πιο πάνω συμπέρασμα. Δεν είναι δυνατό να επεκταθώ σε λεπτομέρειες των στοιχείων του καθενός από τα ενδιαφερόμενα μέρη. Είναι αρκετό να πω ότι ανάμεσα στα στοιχεία αυτά είναι, εκτός των Απολυτηρίων Σχολής Μέσης Εκπαίδευσης, παρακολούθησεις σεμιναρίων ή σειρών επιμορφωτικών μαθημάτων στο εξωτερικό, Διεθνείς Διαιτησίες και άλλα. Ο ισχυρισμός αυτός απορρίπτεται.

25

30 Το δεύτερο σημείο του αιτητή αφορά την υποψηφιότητα του ενδιαφερόμενου μέρους 4 (Κ. Μιχαηλίδη) και την εγναρότητα των υπηρεσιακών του εκθέσεων.

35 Το ενδιαφερόμενο μέρος, σύμφωνα με τα στοιχεία των φακέλων του, αποσπάρθηκε από 1/9/85, στο Υπουργείο Παιδείας, το οποίο με βάση σχετική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου παραχώρησε τις υπηρεσίες του στην Κυπριακή Ολυμπιακή Επιτροπή (ΚΟΕ).

40 Είναι η θέση του δικηγόρου του αιτητή ότι το ενδιαφερόμενο μέρος δεν ανήκει στο διδακτικό προσωπικό και δεν μπορούσε να ήταν υποψήφιος για την επίδικη θέση, η οποία ανήκει στο διδακτικό προσωπικό. Ισχυρίστηκε επίσης ότι οι υπηρεσιακές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους για την περίοδο 1985-1992 είναι παράτυπες και/ή συντάχθηκαν κατά παράβαση των Κανονισμών (ΚΑΠ 223/76). Οι μεν συνήθειες εκθέσεις του για την περίοδο αυτή συντάχθηκαν από τον Πρόεδρο

της ΚΟΕ, κατά παράβαση του Κανονισμού 16(1)(2), οι δε ειδικές εκθέσεις του, οι οποίες συντάσσονταν από Επιθεωρητές, δεν περιέχουν αιτιολογία, κατά παράβαση του Κανονισμού 27(2).

Όσον αφορά τις οδηγίες (Παράρτημα Ι στην αγόρευση της καθής η αίτηση), με βάση τις οποίες συντάχθηκαν οι πιο πάνω εκθέσεις, αυτές δεν έχουν νομική ισχύ γιατί ουδέποτε δημοσιεύθηκαν στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας όπως επιτάσσει το Άρθρο 82 του Συντάγματος, ο δε Κανονισμός 24 με βάση τον οποίο εκδόθηκαν είναι αντίθετος με το πνεύμα και γράμμα του Νόμου (*ultra vires*) που προνοεί ότι η επιθεώρηση και βαθμολόγηση των εκπαιδευτικών γίνεται δυνάμει Κανονισμών που κατατίθενται και εγκρίνονται από τη Βουλή των Αντιπροσώπων και όχι από εσωτερικές οδηγίες. Περαιτέρω, το μέρος των οδηγιών που προβλέπει για σύνταξη εκθέσεων από μη εκπαιδευτικούς είναι παράνομο, αντιστρατεύεται τον Κανονισμό 16(1)(2), είναι *ultra vires* και ή εκδόθηκε καθ' υπέρβαση εξουσίας.

Τέλος, οι ειδικές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους συντάχθηκαν από τριμελή και όχι τετραμελή ομάδα, σ' αντίθεση με τις ίδιες τις οδηγίες.

Για να κριθεί ένας υποψήφιος για διορισμό ή προαγωγή σε μια θέση, πρέπει να κατέχει τα προσόντα του σχεδίου υπηρεσίας της συγκεκριμένης θέσης. Εκείνο που απαιτεί το σχέδιο υπηρεσίας είναι δεκαετής υπηρεσία σε διδακτικό έργο. Το ενδιαφερόμενο μέρος πληρούσε τις απαιτήσεις του σχεδίου υπηρεσίας αφού, ακόμα και πριν την απόσπασή του, είχε ήδη συμπληρωμένα 16 χρόνια υπηρεσίας σε διδακτικό έργο (διορίστηκε στη θέση καθηγητή το 1969).

Όσον αφορά τις υπηρεσιακές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους, αυτές έγιναν σύμφωνα με τις σχετικές οδηγίες που εκδόθηκαν βάσει του Κανονισμού 24 των περί Εκπαιδευτικών Λειτουργιών (Επιθεωρησις και Αξιολόγησις) Κανονισμών του 1976 (ΚΔΠ 223/76) ο οποίος έχει ως εξής:

"24. Αι εκθέσεις περί εκπαιδευτικών λειτουργιών οίτινες δεν ανήκουσιν οργανικώς εις το διδακτικόν προσωπικόν ως και περί μελών του διδακτικού προσωπικού άτινα είναι πλήρως απεσπασμένα εις μη διδακτικήν εργασίαν εν σχολείω συντάσσονται και υποβάλλονται βάσει οδηγιών εκδιδομένων εκάστοτε υπό της αρμοδίας αρχής."

Για ν' απαντηθεί ο ισχυρισμός κατά πόσο ο Κανονισμός αυτός θεσπίστηκε εκτός της εξουσιοδοτήσεως του Νόμου (είναι δηλαδή *ultra vires*),

σημασία έχει το άρθρο 76 του περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου (αρ. 10/69, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα), το οποίο ορίζει ότι:

5 “76.-(1) Το Υπουργικόν Συμβούλιον δύναται να εκδίδη Κανονισμούς προς καλύτεραν εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος Νόμου και προς ρύθμισιν γενικώς παντός θέματος αφορώντος εις την Επιτροπήν, την εκπαιδευτικήν υπηρεσίαν και τους εκπαιδευτικούς λειτουργούς:

10

Νοείται ότι μέχρις ότου οι τοιοῦτοι Κανονισμοί εκδοθῶσιν ή οιοδῆποτε θέμα καθορισθῆ άλλως δυνάμει του παρόντος Νόμου, οιοδῆποτε κανονισμοί ή διοικητικαί πράξεις και διοικητικαί οδηγίαι οι οποίαι περιέχονται εις εγκυκλίους ή άλλως και η κρισταμένη τακτική αναφορικώς προς την εκπαιδευτικήν υπηρεσίαν και εκπαιδευτικούς λειτουργούς εξακολουθούσι να ισχύωσι καθ' ην έκτασιν δεν αντίκεινται προς τας διατάξεις του παρόντος Νόμου.

15

(2) Άνευ επηρεασμού της γενικότητος του εδαφίου (1), οιοδῆποτε τοιοῦτοι Κανονισμοί δύνανται να προνοούσι περί απάντων ή τινων των ακολουθῶν θεμάτων:

20

.....
(δ) επιθεωρήσεων και βαθμολογήσεως του εκπαιδευτικού λειτουργού.”

25

Από το λεκτικό του πιο πάνω άρθρου καταλήγω στο συμπέρασμα ότι οι πρόνοιες του Κανονισμού 24 είναι εκτός της εξουσιοδοτήσεως του Νόμου. Ούτε το άρθρο 24, ούτε άλλο μέρος του Νόμου προβλέπει για ρύθμιση του θέματος με άλλο τρόπο εκτός Κανονισμών, οι οποίοι θα κατατίθενται στη Βουλή των Αντιπροσώπων. Η επιφύλαξη του άρθρου 76(1) διασώζει μόνο προϋπάρχουσες οδηγίες και τούτο μόνο μέχρι την έκδοση Κανονισμών που να διέπουν το θέμα. Οι οδηγίες στην παρούσα περίπτωση, όπως είναι φανερό, εκδόθηκαν μετά τη θέσπιση των Κανονισμών και κατ' εξουσιοδότησή τους, πράγμα που δεν προβλέπεται από το Νόμο. Για το λόγο αυτό, οι οδηγίες αυτές είναι άκυρες, όπως, κατ' επέκταση, και οι υπηρεσιακές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους οι οποίες έγιναν με βάση αυτές. Ως αποτέλεσμα, η επίδικη απόφαση όσον αφορά την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους 4, Κωνσταντίνου Μιχαηλίδη, η οποία βασίστηκε στις εκθέσεις αυτές, ακυρώνεται.

40

Ο τρίτος λόγος που επικαλείται ο αιτητής για ακύρωση της επίδικης απόφασης, αφορά τις δικές του αξιολογήσεις. Ο αιτητής ισχυρίστηκε

ότι οι εκθέσεις του συντάχθηκαν κατά παράβαση των Κανονισμών, είναι μεροληπτικές και δεν αντικατοπτρίζουν την πραγματική υπηρεσιακή του εικόνα. Συγκεκριμένα, όπως ισχυρίστηκε, παραβιάστηκαν οι Κανονισμοί 18, 20 και 27(1)(2) της ΚΔΠ 223/76. Ισχυρίστηκε επίσης ότι ενστάσεις που υπέβαλλε αναφορικά με τη βαθμολογία του, ουδέποτε λήφθηκαν υπόψη, κατά παράβαση του Κανονισμού 22. 5

Ο αιτητής δεν υπέδειξε με ποιο τρόπο παραβιάστηκαν οι Κανονισμοί κατά τη σύνταξη των υπηρεσιακών του εκθέσεων, ούτε και πρόβαλε συγκεκριμένους ισχυρισμούς για προκατάληψη ή τεκμηρίωσε με κανένα τρόπο τον ισχυρισμό του αυτό. Όσον αφορά τις ενστάσεις που υπέβαλλε κατά καιρούς αναφορικά με τις αξιολογήσεις του αυτές τύγχαναν πάντοτε διερεύνησης, σε ορισμένες δε περιπτώσεις έτυχε αναβαθμολόγησης, όπως φαίνεται από το φάκελό του (παράδειγμα Κυανά 35, 39, 80 και 107). Ο ισχυρισμός αυτός απορρίπτεται. 10 15

Ο ισχυρισμός του αιτητή ότι η σύσταση της Συμβουλευτικής Επιτροπής είναι παράτυπη και παράνομη, είναι ανεπιτυχής και απορρίπτεται. Από τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στη συμπληρωματική γραπτή αγόρευση για τους καθ' ων η αίτηση, διαφαίνεται το ανυπόστατο του ισχυρισμού αυτού. Η σύστασή της ήταν σύμφωνη με τις πρόνοιες του άρθρου 35Α(2)(η) του Νόμου, όπως τούτο εκτίθεται στον τροποποιητικό Νόμο αρ. 245/87. 20

Άλλος ισχυρισμός του αιτητή είναι ότι το σχέδιο υπηρεσίας της θέσης, με βάση το οποίο έγιναν οι επίδικες προαγωγές, δεν έχει νομική ισχύ γιατί δεν δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας. 25

Και αυτός ο ισχυρισμός αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Ο Νόμος (άρθρο 24) δεν επιβάλλει τη δημοσίευση των σχεδίων υπηρεσίας. Σχετική επί του θέματος είναι η υπόθεση **X' Παύλου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου** (1991) 3 Α.Α.Δ. 11 όπου λέχθηκε από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου, ότι τα σχέδια υπηρεσίας τα οποία καταρτίζονται βάσει κανονισμών δε συνιστούν κανονιστικές ρυθμίσεις, αλλά διοικητική πράξη η οποία απορρέει από την άσκηση εκτελεστικής λειτουργίας του οργάνου, δεν εμπίπτουν στον ορισμό "regulations" ή "rules" και δεν επιβάλλεται η δημοσίευσή τους στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας (σχετικές είναι επίσης και οι υποθέσεις **Παπισταύρου ν. Δημοκρατίας** (1994) 4 Α.Α.Δ. 1620 και **Κοντός ν. Δημοκρατίας** (1994) 4 Α.Α.Δ. 1921). 30 35

Ο αιτητής ισχυρίστηκε επίσης ότι η απόφαση της καθ' ης η αίτηση ν' αυξηθεί τις μονάδες των υποψηφίων είναι ανατιολόγητη, σ' αντίθεση με τις πρόνοιες του άρθρου 35Β(10)(β) του Νόμου, αφού αιτιολογεί μόνο την κρίση της αναφορικά με τις προσωπικές συνεντεύξεις χωρίς κα- 40

μά αναφορά στο περιεχόμενο των φακέλων των υποψηφίων. Είναι η θέση του ότι οι φακέλοι δεν μελετήθηκαν και δεν εκτιμήθηκε ορθά η υπηρεσιακή προσφορά του.

5 Σύμφωνα με το πιο πάνω άρθρο, η ΕΕΥ μπορεί να αυξήσει, μέχρι 5, τις μονάδες του κάθε υποψηφίου, “με αιτιολογημένη απόφασή της η οποία θα στηρίζεται στην εντύπωση που αποκόμισε από τις προσωπικές συνεντεύξεις και στο περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των Φακέλων των Υπηρεσιακών Εκθέσεων”.

10

Όπως φαίνεται από τη σελίδα 24 των πρακτικών της, ημερομηνίας 25/8/92, η ΕΕΥ για την αύξηση των μονάδων των υποψηφίων έλαβε υπόψη της τόσο την εντύπωση που αποκόμισε από τις προσωπικές συνεντεύξεις με τους υποψηφίους, όσο και το περιεχόμενο των φακέλων τους. Το τεκμήριο της νομιμότητας, το οποίο υφίσταται στην περίπτωση αυτή, δεν καταρρίφθηκε. Δεν μπορεί να λεχθεί ότι το περιεχόμενο των φακέλων των υποψηφίων δεν λήφθηκε υπόψη, ούτε τεκμηριώθηκε ο ισχυρισμός του αιτητή ότι η προσφορά του δεν εκτιμήθηκε. Εξάλλου, ακόμα κι’ αν δίνονταν 5 μονάδες στον αιτητή από την ΕΕΥ και πάλι δεν θα μπορούσε να προαχθεί αφού η βαθμολογία του θα εξακολουθούσε να ήταν χαμηλότερη από αυτή των προαχθέντων.

15

20

Όσον αφορά τον ισχυρισμό του αιτητή ότι η απόφαση της ΕΕΥ να προάξει τα ενδιαφερόμενα μέρη είναι παράτυπη και ελλειπής γιατί δεν αναφέρεται πούθενά αν λήφθηκε ομόφωνα ή κατά πλειοψηφία, είναι επίσης ανυπόστατος. Μόνο σε περίπτωση ύπαρξης διαφωνίας υφίσταται υποχρέωση καταγραφής της στα πρακτικά. Στην παρούσα περίπτωση δεν φαίνεται να υπήρξε διαφωνία, ούτε και προβλήθηκε τέτοιος ισχυρισμός. Επομένως κι ο ισχυρισμός αυτός απορρίπτεται.

25

30

Ως αποτέλεσμα η παρούσα προσφυγή επιτυγχάνει μόνο μερικώς και η επίδικη απόφαση ανυρρώνεται, μόνο όσον αφορά την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους 4, Κωνσταντίνου Μιχαηλίδη. Το υπόλοιπο μέρος της, επικυρώνεται.

35

Δε γίνεται διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή επιτυγχάνει μερικώς χωρίς διαταγή για έξοδα.